U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **Ing. J. T.,** zast. Ing. Radkem Lančíkem, daňovým poradcem se sídlem Divadelní 4, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,** se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2018, č. j. 11387/18/5200-10421-711070, vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 57 Af 8/2018, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.,

takto:

I. Návrh **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce (dále jen „navrhovatel“) podal u Nejvyššího správního soudu návrh na určení lhůty dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, kterým se domáhá určení lhůty k vydání rozhodnutí ve věci vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp.zn. 57 Af 8/2018, neboť má za to, že krajský soud je nečinný a ve věci dochází k průtahům. Řízení je u krajského soudu vedeno o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ve věci daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2010, 2011 a 2012.

[2] K návrhu se vyjádřil předseda senátu krajského soudu Mgr. Alexandr Krysl. Uvedl, že věc napadla 10. 4. 2018, nejedná se o věc s přednostním režimem a soud aktuálně vyřizuje věci staršího data. Veškeré úkony před projednáním věci již byly realizovány.

[3] Nejvyšší správní soud ve spise krajského soudu ověřil, že navrhovatel se žalobou podanou u krajského soudu dne 10. 4. 2018 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž byla zamítnuta odvolání navrhovatele a potvrzeny dodatečné platební výměry na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2010, 2011 a 2012 vydané Finančním úřadem pro Plzeňský kraj dne 30. 3. 2017.

[4] Krajský soud navrhovatele po nápadu žaloby vyzval, aby doložil originál plné moci prokazující jeho zmocnění (přípis ze dne 16. 4. 2018, č. j. 57 Af 8/2018 - 40), což zástupce

následně učinil (č. l. 43). Navrhovatel byl dále vyzván k úhradě soudního poplatku za žalobu (výzva ze dne 3. 5. 2018, č. j. 57 Af 8/2018 - 44), také této výzvě vyhověl (č. l. 46). Poté krajský soud žalovanému uložil, aby předložil správní spisy a vyjádřil se k žalobě, vyzval jej, aby sdělil, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez jednání, a poučil jej o složení senátu (výzva a poučení ze dne 22. 5. 2018, č. j. 57 Af 8/2018 – 47), žalovaný na výzvu reagoval (č. l. 49). Ve spise následuje opatření asistentky soudce o vyloučení části spisu z nahlížení (č. l. 57). Dne 9. 8. 2018 byla vyhotovena výzva navrhovateli, aby sdělil, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez jednání, a poučení navrhovateli o složení senátu (č. j. 57 Af 8/2018 - 58). Později soud navrhovatele i žalovaného znovu poučil o složení senátu, a to s ohledem na změnu rozvrhu práce (přípisy ze dne 14. 11. 2018, č. j. 57 Af 8/2018 – 64 a 65).

[5] Nejvyšší správní soud v projednávané věci po posouzení postupu krajského soudu dospěl k závěru, že krajský soud nebyl v případě navrhovatele nečinný. Soud, jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, se věcí po jejím obdržení řádně zabýval a činil postupně v přiměřené době všechny nezbytné procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout. Lze připustit, že krajský soud po dobu několika měsíců žádné úkony již nečiní (vyjma nového poučení o složení senátu z důvodu změny rozvrhu práce); avšak stav řízení, kdy soud vykonal veškeré úkony nutné k tomu, aby mohl rozhodnout v dané věci, která nemá přednostní režim, ale stále nerozhodl, není sám o sobě známkou průtahu v řízení.

[6] Podle § 56 odst. 1 s. ř. s. soud projednává a rozhoduje věci v pořadí, v jakém mu napadly; přednostně projednává návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon. V případě navrhovatele se o takovou věc nejedná.

[7] Nejvyšší správní soud se ve vztahu k návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu dále zabýval hledisky zmíněnými v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích.

[8] Prvním kritériem zmíněným v tomto ustanovení je složitost věci. V nynějším případě se jedná o věc středně složitou. Z napadeného rozhodnutí a podané žaloby je zřejmé, že podstata věci spočívá v posouzení povahy činnosti navrhovatele pro společnost Golden Snack s. r. o. - je sporné, zda příjmy navrhovatele od této společnosti jsou příjmy ze závislé činnosti nebo příjmy ze samostatné činnosti ve smyslu § 6 a § 7 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů. Navrhovatel v žalobě vznesl ještě několik vedlejších námitek, zmínit lze například jeho námitky směřující proti vyměření penále.

[9] K významu věci pro sebe se navrhovatel vůbec nevyjádřil, Nejvyšší správní soud proto může význam věci posoudit jen objektivním pohledem. Dopad napadeného

rozhodnutí do sféry navrhovatele je výlučně finanční, bez bližší znalosti navrhovatelových poměrů je proto nutné vycházet z toho, že se nejedná o dopad výjimečně citelný.

[10] Navrhovatel svým postupem k délce řízení nepřispěl.

[11] Posledním kritériem je postup soudu. Krajský soud se nedopustil žádných průtahů ve vztahu k úkonům nutným k tomu, aby se řízení dostalo do stavu, kdy je možno vydat rozhodnutí. Soudní řád správní respektuje objektivní realitu v českém soudnictví, kdy rozhodující soudci či senáty mají v jednom okamžiku vícero běžících řízení, některá z nich již připravená k projednání a postupně v nich vydávají rozhodnutí, přičemž ostatní věci na rozhodnutí „čekají“. To samo o sobě není zapovězeno z hlediska požadavků spravedlivého procesu, které obecně nevynucují vydání rozhodnutí ihned, jak je to možné, ale pouze brání tomu, aby doba řízení nebyla nepřiměřeně dlouhá. Podstatné zde je, aby řízení nebylo v tomto stavu udržováno po nepřiměřenou dobu. Jak vyplynulo ze soudního spisu, soud se věcí zabýval bezprostředně po podání žaloby; jeho další procesní postupy shledal Nejvyšší správní soud opodstatněné.

[12] Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že krajský soud v přiměřené době po obdržení žaloby dovedl řízení do stavu, kdy by bylo možno vydat rozhodnutí. Posouzení, zda v tomto stavu krajský soud neponechal řízení po nepřijatelně dlouhou dobu, je vhodné učinit v souvislosti s dalšími kritérii vymezenými v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích.

[13] Při komplexním zhodnocení hledisek uvedených v tomto ustanovení dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že návrh na určení lhůty není důvodný. Od doby, kdy krajský soud obdržel žalobu (tj. od 10. 4. 2018), uplynulo necelých osm měsíců a krajský soud se nedopustil žádných průtahů ve vztahu k úkonům nutným k tomu, aby se řízení dostalo do stavu, kdy je možno vydat rozhodnutí. Jedná se o středně složitou věc. Byť navrhovatel svými kroky neovlivnil délku řízení, jedná se o věc, která je pro něj běžně významná a po porovnání s délkou doby, po kterou je řízení vedeno, nelze bez dalšího dospět k závěru, že ve věci dochází k průtahům s vydáním rozhodnutí.

[14] V této souvislosti lze poukázat na stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, č. 58/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, vztahujícího se k odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci nesprávným úředním postupem v případě nevydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Nejvyšší soud zde v části VI. stanoviska zmínil, že jakékoli řízení vždy nějakou dobu trvá, a dále na vysokém stupni obecnosti uvedl, že za přiměřenou délku řízení Nejvyšší soud považuje ještě 24 měsíců (nikoli však již delší). Byť se Nejvyšší správní soud do značné míry brání naznačené paušalizaci a zdůrazňuje nutnost zohledňování všech okolností posuzovaného případu, v nyní posuzované věci lze konstatovat, že řízení před krajským soudem nedosáhlo délky, kterou by bylo možné označit za nepřiměřenou.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. listopadu 2018

JUDr. Radan Malík
předseda senátu